

ikke nogen Advarsel mod at gaa ind paa Lovforslaget, men vil man være meget forsigtig, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, kan man jo godt i Tankerne sige: Gaar det galt ved Domstolene, hvis Nogen da skulde være saa tosset at gaa dertil, er der dog Lidt mere end de 13 Millioner; det maa vi saa lægge til. — Summen af mine Betragtninger af denne Sag er, at jeg er for det Princip, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa. Jeg er ogsaa for, at det bør ske nu, og jeg anbefaler altsaa i den Henseende den mest omhyggelige og velvillige Overveielse af selve Hovedspørgsmaalet og en nærmere Betragtning af de Retstigheder og Forpligtelser, som Staten skulde overtage i det Enkelte og af Omfanget af den Bemyndigelse, Ministeren i den Henseende maatte tillægges. Jeg indrømmer, at, skal man naae det Maal, Lovforslaget sigter paa, kan man ikke telle i Skillingen lige overfor Selvfabet eller være maalig — det Tilbud, man gjør, skal have en virkelig kulant Karakter — lige saa lidt som inhuman i de Bestemmelser, der nødvendigvis maa træffes vedrørende Personalet og andre Forhold lige saavel nu som ved Aar 1900. Det er min Stilling til Sagen, og hvis det ikke er Folkethingets, kan jeg ikke negte, at saa have alle de mange Udtalelser, der ere faldne om denne Sag ved næsten enhver Jernbaneforhandling været som Slag i Luften uden Mening og Fornuft.

Finantsministeren (Strup): Da samtlige ærede Medlemmer, der hidtil have udtalt sig mere eller mindre stærkt, have sluttet sig til Lovforslagets Hovedtanke, ganske vist komme dertil ad meget forskellige Veie, gennem meget forskellige Betragtninger og ganske vist ogsaa mer eller mindre betinget, men imidlertid, de have Alle sluttet sig til Lovforslagets Hovedtanke, og jeg finder derfor ikke nogen Anledning til paa Sagens nærværende Trin at komme ind paa Hovedspørgsmaalet, som det foreligger, om det er rigtigt eller ikke rigtigt at søge at overtage de fjællandske Baner. Allermindst kunde jeg ønske i dette Dødblik, hvor man paataenker en Overenskomst med et saa betydeligt Selvfab som dette, — Noget, der jo vilde være en Afslutning af alt det Forbigangne — at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af dette Selvfabs Fortjenester eller Mangler. Det forekommer mig heller ikke, at det i nogen Maade behøves. Det, jeg kunde ønske at udtale, inden første Behandling slutes, angaar enkelte mer eller mindre betydelige Spørgsmaal, som ere fremkomne under Sagens Forhandling. — Det første af disse angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Eierne af Prioritetsobligationer skulde kunne forlange disse kontant udbetalte. Det er min bestemte Mening, at de ikke have nogen saadan Ret; jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt under Forhandlingerne her i Salen, allermindst hvis Sagen skal henvises til et Udvalg, at komme ind

paa vidtløftige Forhandlinger om, hvorpaa jeg begrundet denne min bestemte Formening; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Udtrykkene, som ere brugte i Lovforslaget om Prioritetsobligationerne, nemlig at de paa Banerne hvilende Prioritetslaan overtages af Staten, stemme bogstavelig med Ordlyden i de Love, der have bemyndiget Selvfabet til at optage Gjælden, og i hvilke Statens Overtagelse af Banerne med den paa samme hvilende Gjæld har været ikke blot ligefrem forudsat, men betinget. De ærede Medlemmer, der maatte ønske at forbyde sig yderligere i dette Spørgsmaal, vil jeg opfordre til ikke blot at efterse Loven af 19de Februar 1861 — men tillige Loven af 21de Juni 1867, der bemyndiger til yderligere Optagelse af Laan, og som har affurat de samme Ord som Loven af 1861 — men ogsaa undersøge dens Tilblivelse, de Forhandlinger, der gif forud for Lovens Tilblivelse og de forskellige Forslag med Hensyn til Indløsningen af Prioritetsgjælden, som laa for under Sagens Behandling i Rigsdagen. Som sagt, min bestemte Mening om Sagen er denne, at Prioritetsobligationseierne ikke have nogen Ret til at kræve deres Prioritetsobligationer indløste kontant. Dersom de skulde ville gjøre en saadan Fordring gjældende, ja, saa staar det dem fuldstændig frit for at forsøge derpaa ved Domstolene; men jeg antager, at Sandsynligheden vil være for, at Prioritetsshaverne ikke vilde faae andet Udbytte af et saadant Spøgsmaal, end at maatte betale Sagsomkostningerne selv. Jeg anser det for saa lidet sandsynligt, at de faae andet Udbytte af et saadant Spøgsmaal, at der altsaa i Virkeligheden skulde være nogen Fare for, at Staten kunde blive tilpligtet at indløse Obligationerne mod Kontant, at jeg ikke engang har troet det forsvareligt at foreslaa i selve Lovforslaget et Slags Kompromis, som det jo vilde have været, dersom jeg havde søgt Bemyndigelse til at indløse, eller rettere ombytte disse Obligationer ikke med 4 pCt. uopsigelige Statsobligationer, men med 4 pCt. amortiserbare Statsobligationer, som jo, det er klart nok, ville holde en Middelvei i Værdi mellem de uopsigelige og pari Kurs. Som sagt, jeg har ikke engang troet, at der var nogenomhelst Anledning til at tilbyde Prioritetsobligationseierne et saadant Kompromis, for at undgaa Sagsanlæg. Naar et æret Medlem har brugt det Udtryk: hvilken Sikkerhed man havde for, at de ikke kunde sætte igjennem, at de fik deres Obligationer udbetalte kontant, saa maa jeg naturligvis dertil svare, at nogen absolut Sikkerhed kan jeg jo ikke give. — Et æret Medlem (Scharling) rejste Spørgsmaalet, om det var fornøftigt at tilintetgjøre 10 Millioner Kroner af den Beholdning af Statsobligationer, vi have liggende i Statskassen, netop samtidig med, at et Lovforslag som dette blev vedtaget og traadte i Kraft. Det ærede Medlem har støttet denne Tvivl blandt Andet paa,